

lig være tilstræffelig til at vise, at alt dette ingen Indflydelse har til at bevirke, at et strafbart Forsøg ikke skulde ansees at være tilstede. Forsaavidt det iøvrigt i Forbindelse hermed har været under Overveielse i Kommissionen, om man ikke i Udlastet, tildeels som Modsatning til hiin Tilspøining, burde optage en Bestemmelse om, at den, som har iværksat en Handling, hvilken han urettelig anfaae for en Forbrydelse, ikke kan straffes, er man slutteligen kommen til det Resultat, at ogsaa dette vilde være overflødig, eftersom det formeentlig følger af sig selv, at en Persons urigtige Formening ikke kan gøre Noget strafbart, som ikke er det, og det ikke indsees, hvilket Lovbud der skulde kunne være Tale om, at den Paagjældende skulde ansees at have villet overtræde, naar han ved sin Handling, om han end har troet at handle ulovligt, dog ikke har tilfattet at gøre Noget, som i Virkeligheden var ulovligt. — En nærmere Bestemmelse eller Begrændsning af det strafbare Forsøgs Begreb, eller af den i Begyndelsen af § 43 givne Regel, findes i Paragraphens 2det Stykke, der udtaler, at Straffen bortfalder, naar den Paagjældende frivillig træder tilbage fra sin forbryderiske Virksomhed, saa at Grunden til, at Forbrydelsen ikke kommer til Udførelse, ikke maa søges i ydre Hindringer eller andre tilfældige Omstændigheder, men i en Forandring af Villie hos Gjerningsmanden, i en Opgivelse fra hans Side af det forbryderiske Forsæt, hvad enten nu iøvrigt denne Opgivelse maatte være begrundet i Anger, Frygt for Straf eller i hvilken som helst andre Motiver. At Straffrihed i et saadant Tilfælde bør indtræde, tilfuges formeentlig deels af en rigtig Erkjendelse af, hvad det er, som kvalificerer de i og for sig ikke retsstridige Forsøgshandlinger som forbryderiske — nemlig den forbryderiske Tanke og Hensigt, som ved dem skulde fremmes, men som under den angivne Forudsætning opgives og tilbagekaldes af den Paagjældende, der paa den Maade selv gjenopretter og bærer sig under Lovens Autoritet — deels af criminalpolitiske Grunde. Herved er dog at bemærke, at forsaavidt der ved de allerede udførte Forsøgshandlinger er fremkaldt en Tilstand eller Forhold, hvorefter det oprindeligt tilfattede Døde uden videre Vir-

ksomhed fra Gjerningsmandens Side vil eller let kan indtræde, kan det ikke være tilstræffeligt til at hjemle den Paagjældende Straffrihed, at han forandrer sin Villie, hvorimod der tillige maa stilles den Fordring til ham, at han søger for og træffer de fornødne Foranstaltninger for at hindre, at den tidligere tilfattede skadelige Følge skal indtræde. Under Forudsætning af, at dette iagttages, synes imidlertid ogsaa de ovenanførte Grunde for at tilstaae Straffrihed for det frivillig opgivne Forsøg at tale for, at Straffriheden maa komme den Paagjældende tilgode ligesaavel hvor Forsøget var fuldbendt, som, hvor det var ufuldbendt, og Kommissionen har derfor ikke kunnet ansee det for rigtigt, i Righed med den norske Straffelovs Kap. 3 § 5, at opstille Reglen saaledes, at den omhandlede Straffrihed skulde være indskrænket til det Tilfælde, at Forsøget ikke er fuldt tilendebragt. Idet det 2det Stykke af § 43 er affattet i Overensstemmelse hermed, har man for Fuldstændigheds Skyld dog troet at burde tilføje, at forsaavidt den Paagjældende har iværksat Handlinger, der ifølge hans urigtige Formening vare tilstræffelige til at bevirke Forbrydelsens Udførelse — hvor med andre Ord et formeentlig tilendebragt Forsøg er tilfattede —, udfordres der, for at Straffrihed kan indtræde, foruden en forandret Villie tillige en objectiv Fremtræden af denne forandrede Villie i en positiv Virksomhed, som ansees stikket til at forhindre den Fuldbbrydelse af Forbrydelsen, som efter Gjerningsmandens Formening ellers vilde indtræde. — At i ethvert Tilfælde den i Lovens foreskrevne Straf indtræder for de Forbrydelser, som de foretagne Handlinger i og for sig betragtede maatte udgjøre, hvilket udtales i § 43, 3die Stykke, forstaaer sig af sig selv.

Der staaer med Hensyn til Materien om Forsøg paa Forbrydelser kun tilbage at omtale Straffen for samme. Som bemærket bør denne sættes ringere end Straffen for den fuldbbrydede Forbrydelse, og navnlig være ringere, jo mere Forsøget fjerner sig fra Fuldbbrydelsen. Dette vil ogsaa findes udtalt i Udlastets § 44, hvor man imidlertid har fundet det rigtigst kun at sætte en lovbestemt Begrændsning for Forsøgsstraffens højeste Grad. Det maa nemlig